Herman Brusselmans

Bloed spuwen naar de hematoloog

2020 Prometheus Amsterdam

© 2020 Herman Brusselmans
Omslagontwerp Kris Demey
Foto auteur Koen Broos
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4264 3

DEEL I:

VAN HET PAARD GEVALLEN

I

Ik viel van m'n paard. In een ambulance werd ik naar het ziekenhuis gebracht. Daar lag ik bewusteloos. Eerst even iets over dat paard. Ik kocht het op 12 augustus bij boer Achmed. Hij had een klein erf met bijhorende velden, waar hij dieren hield en gewassen kweekte. Hij was van Syrische afkomt, ontvluchtte Syrië toen nog weinig Syriers dat deden, en had zich uitstekend aangepast aan onze cultuur. Het viel eigenlijk niemand meer op dat hij een andere kleur had dan een normaal mens. Na z'n inburgeringsperiode, waarin hij Nederlands had geleerd, de plattegrond van België bestudeerde, moeilijke sommen leerde oplossen, en de namen oefende van al onze politici, rockgroepen, en gevaarlijke pedofielen, besloot hij zich als boer te vestigen in Waarschoot. Als boerin koos hij voor een ferme, Vlaamse vrouw, Dorien. Algauw neukten Achmed en Dorien zich te pletter. Een zoon werd geboren, en hij werd Tommy genoemd, want in het kraambed had Dorien naar Achmed geschreeuwd: 'Als je die klootzak van een baby een allochtoonse naam durft te geven, ga ik bij je weg.' Daarom gaf Achmed aan z'n zoon de

naam van z'n beste vriend, Tommy De Graaf, met wie hij in het geheim homoseksuele contacten onderhield en in het openbaar biljartte in café De Rode Hoepel. Tommy was een zwak kind. Telkens als hij zich aan een sprongetje in de lucht waagde viel hij naar beneden. Voor de dieren op het erf voelde hij veel angst, vooral voor de geiten, die volgens de kleine Tommy boodschapsters waren van de Gespleten God, een entiteit waar de kleuter vaak over droomde, en in die droom hakte de Gespleten God met het witgeblakerde scheenbeen van een geit het lijf van Tommy in stukken.

Op een dag stond Dorien naar haar wasmachine te staren, en ze dacht: straks moet ik de was doen, maar wat zal ik eerst uitrichten? Ze besloot om in de moestuin spruiten te vergaren, voor de avondmaaltijd. Achmed haatte spruiten, dus vandaar. Tommy kwam het washok binnen en zei: 'Mama, ik ben het beu dat m'n stront bruin is.'

'Eet dan meer blauwe bessen,' snauwde Dorien tegen haar zoon.

'Zal m'n stront dan blauw worden?' vroeg Tommy hoopvol.

'Nee, maar je zal wel enorme buikpijn krijgen, dus dat is ook wat waard,' zei Dorien. Tommy overwoog of hij zou kiezen tussen nooit blauwe bessen eten en geen buikpijn krijgen en hij koos voor allebei. Dat had meester Ronny van het vierde leerjaar tegen de kinderen gezegd: 'Als jullie moeten kiezen tussen twee dingen, kies dan voor allebei.' Flor Wijns, het slimste jongetje van de klas, vroeg aan meester Ronny: 'Meester, als ik moet kiezen

tussen in het water springen en op de oever blijven staan, hoe kan ik dan voor allebei kiezen?'

'Vraag dat aan iemand die er meer verstand van heeft dan ik,' zei meester Ronny boos, 'ik ben maar een gewone schoolmeester, en m'n vrouw heeft kanker, ik heb wel wat anders aan m'n hoofd dan jij met je water en je oever, puistenkop.' Flor Wijns begon te huilen. De hele klas lachte hem daarmee uit. Erika Frenet, het meisje op wie Flor Wijns verliefd was, lachte het hardst van allemaal. Tevens liep ze naar hem toe, tilde haar rokje op en schoof haar onderbroekje naar beneden, en zei: 'Kijk maar naar deze vlezige kut, die zal je hierna nooit meer te zien krijgen, loser.' Kinderen kunnen erg wreed zijn voor elkaar. Zo was er de avond waarop Tommy het onnozele jongetje Klaas, reeds tienenhalf jaar maar enigszins achterlijk, een jurkje met decolleté aantrok, en hem de hoer liet spelen, waarbij Klaas klanten moest ronselen op de steenweg van Waarschoot naar Eeklo. Klaas scoorde drie klanten en een druiper. Z'n ouders, Rika en Patrick, lieten hem als straf castreren. 'Maar ik moest van Tommy,' snikte Klaas.

'Omdat Tommy een negenjarige pooier is, hoef jij niet voor hem te gaan werken,' zei Patrick en hij bracht Klaas naar de dierenarts, die Klaas z'n ballen eraf haalde, en ze weggaf aan een goed doel. Welk goed doel het precies was, dat was ik vergeten, ik geloof Testikels Voor Afrika, maar zeker kon ik daar niet van zijn omdat ik bewusteloos in het ziekenhuis lag.

2

Na weer een dag lesgeven aan die kutkinderen ging meester Ronny naar huis. Daar trof hij z'n vrouw Salina, die leed aan pancreaskanker. Ronny was er zeker van dat Salina deze ziekte had gekregen omdat ze te veel kikkerbillen at. Om de twee dagen at ze gebraden kikkerbillen. Ronny had op het internet weliswaar geen enkele link gevonden tussen pancreaskanker en kikkerbillen, maar volgens hem was er veel meer dat níet op het internet stond dan wel. 'Ronny, ik heb weer veel pijn gehad vandaag,' zei Salina.

'Waar?' vroeg Ronny.

'In de woonkamer, in de keuken, op het balkon, overal,' zei Salina. Ronny bekeek haar met een blik die weinig of geen liefde uitdrukte. Je moet rekenen dat hij redeneerde: als Salina doodgaat kan ik eindelijk zonder problemen met Jana naar buiten komen. Jana was z'n minnares. Ronny vond haar honderd keer mooier dan Salina hoewel ze maar een meter vierenveertig groot was. Plus, ze was een professionele modderworstelaarster. Plus, ze stonk naar oude vloermatten. Plus, ze had een linker gro-

te schaamlip die een indigo weerschijn had in het maanlicht. Plus, ze dronk vier flessen wijn per dag. Plus, ze reinigde haar reet onvoldoende na het schijten. Plus, ze had een IQ van 56. Plus, ze wist niet eens dat ze een laag IQ had, zo dom was ze. Toch was Ronny op haar verliefd geworden nadat hij haar ontmoet had op de kermis van Lovendegem. Daar stond ze op plastic eendjes te vissen, terwijl ze luid riep: 'Dood aan alle pluimvee!' Dus besloot Ronny meteen dat ze gevoel voor humor had, wat niet zo was, maar dat kon Ronny niet schelen, want of vrouwen gevoel voor humor hadden of niet, dat vond Ronny even belangrijk als de vraag of de paus soms crème brûlée at als dessert of tiramisu. Overigens is het antwoord op deze vraag crème brûlée. Voor ik bewusteloos in het ziekenhuis lag had ik dat eens gelezen in een groot artikel over de paus in het weekblad *Knack*. Daar stond ook in dat de paus diep in zichzelf communistische sympathieën had, dat hij zelf z'n winterbanden op z'n auto installeerde, en dat hij in z'n vrije tijd erg goed was in wilde konijnen vangen met de blote hand. De schrijver van dit artikel, Enno Vreugd, zou later opgenomen worden in het gekkenhuis. Hij had alles uit z'n duim gezogen. De paus ving helemaal geen konijnen met de blote hand! Welnee, hij schoot ze de kop af met z'n donderbuks.

Ronny zei tegen Salina: 'Ga maar een dutje doen, dan loop ik naar de winkel voor ananas in blik.' Salina had geen zin in een dutje, hoewel ze zeer moe was door de kanker. Zodoende ging ze toch maar een dutje doen. Ronny verliet het huis. Hij was natuurlijk niet zinnens om

ananas in blik te gaan kopen, wel liep hij naar z'n minnares Jana, die slechts drie straten verderop woonde. Je zou je kunnen afvragen waarom Ronny niet simpelweg scheidde van Salina en een zichtbare relatie met Jana begon. Wel, als je scheidt van een vrouw met pancreaskanker, dan wordt dat je niet in dank afgenomen door familie, vrienden en kennissen, en de goegemeente. Dan word je gebrandmerkt als een wreed, harteloos mens. Ronny wás in wezen een wreed, harteloos mens, maar bij voorkeur niet op zo'n manier dat iedereen het kon merken. Ananas in blik kon hem gestolen worden, ofschoon hij het lekker vond. Hij at het wekelijks. Het sap dronk hij op, met slurpende geluiden, waar Salina wat van kreeg. Ook mensen met kanker kunnen emoties hebben, dat werd aldus door haar bewezen.

Daar was Ronny reeds bij het huis van Jana, een klein huis. Het stond op instorten. Modderworstelaarsters verdienen niet veel, en de vakbond doet weinig voor hen. De modderworstelaarsters hebben maar één keer gestaakt, en slechts vijf minuten, omdat ze vonden dat ze met hun drieën niet genoeg gewicht in de schaal legden om een hogere gage te kunnen krijgen. Jana had geen bel, nooit gehad. Ronny had er haar verleden jaar een willen geven voor Kerstmis, maar Jana zei: 'Nee, geen bel.'

'Wat dan wel?' vroeg Ronny.

'Een vliegwiel,' zei Jana. Dat kon Ronny niet betalen. Wijs mij een simpele onderwijzer aan en ik wijs je iemand aan die geen vliegwiel kan betalen. Ronny klopte op de deur. Er kwam geen respons. Dan maar nogmaals ge-

klopt, op dezelfde deur. Nee, in geen geval iemand die kwam opendoen. Dat vond Ronny raar. Jana kwam altijd opendoen, waarom zou ze het laten? Het was een gewoonte van haar, en gewoontes leer je niet snel af. Ronny voelde aan de klink. Die gaf mee. Hij opende de deur. Daar zag hij Jana liggen, op de vloer, spartelend, met het schuim op de mond. Ronny liep naar haar, ze zag lijkbleek, ze was er niet bij met haar hoofd. Hier diende vlug gehandeld te worden. Ronny belde naar de ambulance. Die bracht Jana naar het ziekenhuis, waar ik later ook zou liggen.

3

Tommy was aan het bellenblazen, Dorien opnieuw spruiten aan het vergaren. Achmed stond in de stal en monsterde z'n vijf koeien en z'n paard. Hij was trots op z'n dieren. Als het vogels geweest waren, had hij met een paar ervan prijzen kunnen winnen in een wedstrijd die bepaalde welke de mooiste vogel was. Achmed vond z'n paard de mooiste vogel, met die ene koe, in de hoek daar, als tweede mooiste. De andere vier koeien waren eerlijk gezegd lelijke vogels. Die zouden in de wedstrijd een mal figuur slaan. De jury zou zeggen: 'Ze hebben niet eens verenpracht.' Leer mij een jury kennen. Ik heb nog nooit van een jury een literaire prijs gekregen. M'n fans spreken er schande van. Minstens zestig van m'n boeken hebben een literaire prijs verdiend. Of nee, doe maar alle tachtig. Hoe komt dat? Omdat de jury niet deugt. Daarin huizen klootzakken en kutwijven die van literatuur zo veel verstand hebben als koeien van 's ochtends in de bomen zitten fluiten. Het zijn vooral de kutwijven die zich te pletter ijveren om mij géén prijs te geven. Ze vinden mij een seksist die geen prijs verdient. Ik een seksist? Wie dat be-

weert kan een schop tegen haar preut krijgen, terwijl ik m'n laarzen met stalen tippen draag. Ik ben een uitdrager van het antiseksisme. Als ik een vrouw zie die in een donker steegje verkracht wordt door pakweg een neger fluister ik lieve, geruststellende woordjes in haar oor. En de neger sla ik bewusteloos met m'n wandelstok. Die heeft een stalen top. Ik ben een liefhebber van staal. Let op, het moet wel kwaliteitsvol staal zijn. Met staal dat bij de eerste de beste aardbeving van acht op de schaal van Richter in tweeën breekt, schieten we geen reet op. Begrijp me niet verkeerd, de verkrachter kan ook iemand anders dan een neger zijn. Een mulat, een allochtoon, een Chinees, noem maar op. Alle Chinezen het land uit!

Hoe dan ook, zeker m'n roman *Hij schreef te weinig boeken* had een literaire prijs moeten krijgen. Maar nee, de prijs ging dat jaar naar de flutnovelle *Het begripvolle raadsel* van de tot Belg genaturaliseerde Oezbeek Fjodor Matamenko, een albino die z'n ziekte probeert te verbergen door zichzelf integraal groen te schilderen met waterverf. Alleen z'n lul verft hij niet groen, omdat je met een groene lul wordt uitgelachen op het naaktstrand, in de parenclub, en bij de medische controle. Ik ken een arts, dokter Legrande, en die moest eens de lul onderzoeken van een seismoloog, omdat die last had van zenuwtrekkingen aan z'n lul bij het masturberen, en nou ja, die seismoloog ontbloot z'n onderlijf, en dokter Legrande ziet dat de seismoloog om de een of andere reden een groene lul heeft, en de dokter schiet meteen zodanig in de lach dat hij zich verslikt, per ongeluk een stuk van z'n tong bijt, en z'n

door het danige lachen losgekomen huig uitbraakt. Dokter Legrande moest het onderzoek stopzetten en naar de spoedeisende hulp fietsen, en nooit zou hij te weten komen waarom de seismoloog een groene lul had. Ik weet het ook niet. Fjodor Matamenko kreeg als prijzengeld vijftigduizend euro, en het viel te verwachten dat die gek dat geld al meteen over de balk zou gooien, wat gebeurde toen hij nog dezelfde dag achttienduizend liter groene waterverf kocht. Dat hij mag branden in de hel.

Achmed gaf z'n paard klapjes op de flank. 'Sperwer, lieve lieve Sperwer,' zei hij, 'je zal in het vervolg minder haver en minder hooi moeten gaan eten, want je kost mij een rib uit m'n lijf. Zo niet zal ik je moeten verkopen. En nu lekker slapen hoor.' Hij groette Sperwer en de koeien met een respectvolle lichte buiging, en ging in de moestuin bij z'n vrouw Dorien staan. Hij vroeg aan haar: 'Schat, ben ik de frietpot van je leven?' Hij besefte dat deze vraag nonsensicaal zou kunnen overkomen, en veranderde haar in: 'Schat, ben ik de man van je leven?' Dorien rochelde in het bed sla, en zei: 'De man van m'n leven zal ik ontmannen tot hij ten onder gaat, en jou ontman ik niet, dus trek je conclusies.' Opgelucht besefte Achmed dat hij niet de man van Doriens leven was en derhalve verder kon leven met z'n ballen veilig in het balzakje. Hij veegde het zweet van z'n voorhoofd met z'n rechtermouw. Hij was rechtshandig. Hij zag hoe een groep mieren in het bed van sla zich naar de rochel van Dorien haastte, en dat de kruipdieren zich aan het slijm te goed deden. Lustte Sperwer ook maar rochels van Dorien, dan

hoefde Achmed niet al die dure haver en dat kostbare hooi te kopen!

Zelf haver en hooi kweken op z'n velden, daar deed hij niet aan, dat vond hij snobistisch. Hij zei: 'Schat, ik ga naar de winkel voor ananas in blik.' Natuurlijk ging hij niet naar de winkel, maar wel naar Tommy De Graaf, die enige straten verder woonde. Algauw arriveerde hij in de flat van Tommy. Nu zou ik een homoseksuele scène moeten beschrijven, maar ten eerste, daar heb ik geen verstand van, ten tweede heb ik er geen zin in, en ten derde is het niet mogelijk omdat ik bewusteloos in het ziekenhuis lig. Na de gore seks rookten Tommy en Achmed een sigaret, met een goed glas wijn erbij. Tommy was beëdigd oenoloog en wist de beste wijnen te selecteren, onder andere voor eigen gebruik. De allerbeste wijn vond hij Il Paco Bene Portas Queste Andalusia Corazan Indifferetos Classico, een wijn uit het Spaanse boerendorpje Las Bimos, ten zuiden van weet ik veel waar ten zuiden van, het zal wel ergens ten zuiden van zijn, want alles is ergens ten zuiden van, behalve het noordelijkste punt, weet ik veel waar dat noordelijkste punt ligt, ergens vanboven, wie kan het verdommen, en ik lig er al zeker niet van wakker, alsof ik ooit naar een noordelijk punt zou reizen, ik heb nog nooit gereisd, en ik ben het thans, in de herfst van m'n leven, niet zinnens ook, wat kan ik waar dan ook gaan uitvreten, geen reet, behalve insectenbeten oplopen, de ingang van m'n anus kapotschijten, en een plaatselijke verkoper van nougatbollen in de plomp duwen. 'Het is me ook wat,' zei Achmed, 'met die drugs tegenwoordig.'

'De jeugd gaat eraan ten onder,' zei Tommy. Hij krabde in z'n borsthaar, waar hij jeuk vond. Wat een lelijke man was Tommy toch! Het zat in de familie. Z'n vader Tuur was zo lelijk dat een realistisch schilder hem alleen op surrealistische wijze zou kunnen portretteren. Z'n moeder Francien had een gat in haar buik, en dan zul je zeggen: je bedoelt haar navel, maar neen, ik bedoel een gat net boven haar navel, tussen haar borsten. Daar kwam pus uit, op dagelijkse basis. Als je die pus van dichtbij bekeek, zag je dat er ongeïdentificeerde objectjes in rondcirkelden, en ze straalden kleine lichtstralen uit, die erop duidden dat Francien mogelijk, zo niet zeker, van een andere planeet kwam. Voor de rest was ze een normale vrouw, die om de twee dagen een stoofschotel op tafel pleurde, waar ze zelf ook van at, en dan zei ze: 'Oei oei oei, dat is me toch lekker, zeg.' Achmed zei: 'Ik zal m'n paard Sperwer misschien moeten verkopen.'

'En dan?' zei Tommy. 'Statistisch gezien wordt er op de wereld om de zeven seconden een paard verkocht, dus dat is toch niet erg, Achie?' Achmed hield er niet van dat Tommy hem het koosnaampje Achie had gegeven, maar hij protesteerde er niet tegen, hij was een meegaande gozer die geen stennis wilde. Hij was er trots op dat hij het woord stennis kende. Hij schraapte een beetje opgedroogd sperma weg uit z'n ene mondhoek. Godverdomme, wat is dat toch vunzig en ranzig. Het is verschrikkelijk dat we gezonken zijn naar een wereld waarin zulke monstruositeiten aan de orde van de dag zijn. Opgedroogd sperma, Jezus sta bij mij. Mocht ik niet bewusteloos in het zieken-

huis gelegen hebben, ik zou over m'n nek gegaan zijn. Het wordt tijd dat we deze twee halvegaren in dat stinkende bed laten liggen, en een sprong maken naar die andere Tommy, de zoon van Achmed en Dorien, die bellen zat te blazen. Hij blies de bellen zorgvuldig. Het was geen slordige jongen. Hij dacht bij alles na, klasseerde z'n stripverhalen alfabetisch, stemde z'n kledingstukken op elkaar af, en veegde voor de eigen stoep, dan was de hele straat schoon. Op den duur was hij het bellenblazen wel beu, en hij vroeg zich af: wat zal ik vervolgens eens doen? Hij twijfelde tussen een paar plankjes aan elkaar spijkeren, de dakgoot ontdoen van bladeren, en een lied componeren. Hij koos voor het lied. De melodie zou voor later zijn, nu concentreerde hij zich op de tekst. Na twintig minuten luidde deze als volgt:

's Zomers lopen langs de volle boulevards
Weinig koeien en minder dan een vaars
In de luwte van de storm die komt
Wordt de laatste letter uitgegomd
En de kater die slaapt in 't hooi
Vindt z'n eigen kattin onbeschrijflijk mooi
En zo reilt alles zoals het nu eenmaal zeilt
Heeft de dommerd z'n verstand gepeild
En worden uitjes bij de prei gevoegd
Terwijl de kommer en kwel zijn uitgeroecht.

Hij vond het jammer dat uitgeroecht geen echt woord was. Hij hield van echte woorden. Onechte woorden wa-